

[Ivar Nørgaard.]

virke til at udskyde forhandlingerne om egentligt medlemskab yderligere.

I spørgsmålet om medlemskab af fællesmarkedet må vi efter socialdemokratiets opfattelse fastholde den hidtidige linje og sammen med englænderne stå fast på, at vi ønsker alt eller intet. Halve eller kvarte løsninger vil kun være en kær anledning for Frankrig til at udsætte de egentlige forhandlinger i det uendelige. Vi bør nu sætte vore kræfter ind på en udbygning af et tættere nordisk økonomisk samarbejde, et samarbejde, der nu vil blive nærmere omtalt af hr. J. O. Krag.

J. O. Krag: Jeg vil gerne begynde med at takke økonomi- og markedsministeren for den redegørelse, tinget fik i går. Jeg synes, det var en lodig redegørelse, en veldisponeret redegørelse, og jeg synes, at de vurderinger, økonomi- og markedsministeren lægger til grund for sin redegørelse, gennemgående er sunde og sammenfaldende med dem, vi ville anlægge i socialdemokratiet.

Jeg synes også, den måde, hvorpå økonomi- og markedsministeren redegør for vor målsætning, er af en sådan karakter, at vi helt og fuldt kan følge minister Nyboe Andersen. Der er vel oven i købet et par træk i redegørelsen, man med speciel interesse lægger mærke til. Jeg ser, at der i talen står, at man er rede til at overveje forslag fra EEC til overgangsløsninger. Det er en god korrektion af det papir, der blev vedtaget på det nordiske statsministermøde i København, hvor man nok var lidt for gelassen, idet man dér gav udtryk for, at man i positiv ånd ville undersøge ethvert forslag fra EECs side til overgangsløsninger. Jeg tror nok, at man her havde ladet sig presse vel vidt; som det fremgik af den foregående talers redegørelse, er det ganske klart, at ikke ethvert forslag til overgangsløsninger fortjener en positiv dansk overvejelse.

Jeg synes også, det er interessant, at markedsministeren siger, at i den nuværende situation er regeringen ikke indstillet på at tage noget initiativ over for fællesmarkedet, hverken alene eller sammen med andre lande. Det er jo nok den mest kølige fællesmarkedserklæring, der nogen sinde er afgivet af en dansk minister. Jeg har prøvet at forestille mig, hvad der ville være sket,

hvis en markedsminister i en socialdemokratisk regering havde sagt noget tilsvarende. Jeg forestiller mig, hvad venstres ordfører ville have sagt, og jeg prøver at forestille mig, hvorledes en sådan udtalelse ville være blevet behandlet i venstrepressen. Man ville jo nok havde udlagt det som en negativ socialdemokratisk holdning over for landbrugets heftige trang til at komme ind i fællesmarkedet, og der ville være faldet en del brænde ned i den anledning. Nu er det venstres egen første markedsminister, der siger det, og jeg synes, at økonomi- og markedsminister Nyboe Andersen fortjener al mulig anerkendelse, fordi han så klart og nøgternt gør op, hvad der er realistisk dansk politik i forhold til fællesmarkedet i dette øjeblik, og han skal ikke fra vor side høre kritiske ord i den anledning. Det betyder naturligvis ikke, at vi ikke fra socialdemokratiets side med samme iver som tidligere spejder ud i den europæiske horisont efter nyt forår og nye bevægelser i de stivnede fronter, men jeg er enig med markedsministeren i, at i øjeblikket er udsigterne til noget sådant meget små, som det også fremgik af hr. Ivar Nørgaards sagsfremstilling her.

Det var min hensigt at sige noget specielt om det nordiske. Man kunne vel spørge, om Danmarks holdning til nordisk samarbejde ikke har været noget svingende i årene efter krigen. Jeg ville tro, at nogle af vore nordiske venner ville opfatte det på den måde, og der er vel også noget rigtigt i det, men det forholder sig jo ikke sådan, at de svingninger, der kan have været tale om, er ubegrundede, de er tværtimod særdeles velmotiverede. Umiddelbart efter krigens ophør var vi i Danmark så givet den del af Norden, der stærkest længtes efter og arbejdede for den stærkest mulige nordiske enhed. Til gengæld var vi vel også den part i det nordiske samarbejde, der led de bitreste skuffelser, da både forhandlingerne om en nordisk forsvarsunion og forhandlingerne om en nordisk toldunion viste sig at være foregået ad en blindvej og endte uden resultat.

Til gengæld åbnede der sig jo brede europæiske veje. For det første var der EFTA-vejen, der viste sig farbar, og som indebar, at også den nordiske samhandel med industrivarer blev frigjort med store gevinster